

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 1997-1998

11 december 1997

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

ADVIES- EN OVERLEGCOMITÉ VOOR BRUSSEL EN VLAAMS-BRABANT

Interpellatie van de heer Dominiek Lootens-Stael tot mevrouw Brigitte Grouwels, Vlaams minister van Brusselse Aangelegenheden en Gelijkekansenbeleid, over de stand van zaken met betrekking tot het verzoek tot schorsing van de beslissing van de Raad van de Vlaamse Gemeenschapscommissie van 28 februari 1997 aangaande de aanwijzing van zes raadsleden van de Vlaamse Gemeenschapscommissie voor de Gemengde Commissie voor Overleg met de Bevolking van Buitenlandse Oorsprong
Met redenen omklede motie

Interpellatie van de heer Dominiek Lootens-Stael tot mevrouw Brigitte Grouwels, Vlaams minister van Brusselse Aangelegenheden en Gelijkekansenbeleid, over de wettelijkheid van het collegebesluit van de Vlaamse Gemeenschapscommissie nr. 97/114 van 30 april 1997 houdende uitvoering van verordening nr. 96/006 voor de erkenning en subsidiëring van jeugdverenigingen - Initiatieven werkend met kansarme jeugd

Interpellatie van de heer Etienne Van Vaerenbergh tot de heer Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting, over de onderbouw van de provincie Vlaams-Brabant

Advies en Overlegcomité voor Brussel en Vlaams-Brabant

Donderdag 11 december 1997

VOORZITTER : De heer Herman Suykerbuyk

– *De interpellatie wordt gehouden om 14.04 uur.*

Interpellatie van de heer Dominiek Lootens-Stael tot mevrouw Brigitte Grouwels, Vlaams minister van Brusselse Aangelegenheden en Gelijkekansenbeleid, over de stand van zaken met betrekking tot het verzoek tot schorsing van de beslissing van de Raad van de Vlaamse Gemeenschapscommissie van 28 februari 1997 aangaande de aanwijzing van zes raadsleden van de Vlaamse Gemeenschapscommissie voor de Gemengde Commissie voor Overleg met de Bevolking van Buitenlandse Oorsprong

De voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van de heer Lootens-Stael tot mevrouw Grouwels, Vlaams minister van Brusselse Aangelegenheden en Gelijkekansenbeleid, over de stand van zaken met betrekking tot het verzoek tot schorsing van de beslissing van de Raad van de Vlaamse Gemeenschapscommissie van 28 februari 1997 aangaande de aanwijzing van zes raadsleden van de Vlaamse Gemeenschapscommissie voor de Gemengde Commissie voor Overleg met de Bevolking van Buitenlandse Oorsprong.

De heer Lootens-Stael heeft het woord.

De heer Dominiek Lootens-Stael : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, collega's, op 6 december 1996 werd door de Raad van de Vlaamse Gemeenschapscommissie besloten een gemengde commissie op te richten voor overleg met de bevolking van buitenlandse oorsprong. Die commissie zou bestaan uit zes leden van de Vlaamse Gemeenschapscommissie en zes vertegenwoordigers van bevolkingsgroepen van vreemde oorsprong. Volgens artikel 2 werd bepaald dat de zes raadsleden worden aangewezen door de Raad van de Vlaamse Gemeenschapscommissie. Hierbij was geen sprake van bijkomende voorwaarden.

De leden van buitenlandse oorsprong moesten voor hun benoeming wel voldoen aan een aantal criteria. Ze moesten onder meer een handvest ondertekenen dat de rechten en plichten voor een harmonieuze samenleving van de Brusselse bevolking bepaalt. De achterliggende gedachte daarvoor is dat deze zes niet-raadsleden niet verkozen zijn, en bijgevolg geen enkele democratische legitimiteit hebben en geen eed hebben afgelegd. Uit die bijkomende verklaring moet blijken dat deze vertegenwoordigers zich in de parlementaire werkzaamheden kunnen en willen inschakelen.

Volgens mij is het vragen van zulke waarborgen aan niet-verkozenen geen overbodige luxe, voor zover de democratische rechten, de vrijheid van meningsuiting en het recht op ideologische en filosofische mening niet worden geschonden. Dit gebeurt in dit handvest echter wel degelijk op een aantal punten.

Het spreekt vanuit democratisch oogpunt vanzelf dat men zulke bijkomende voorwaarden niet kan opleggen aan zes raadsleden die volgens een normale parlementaire manier werden aangeduid. Het onderwerpen van de verkozenen van de VGC aan bijkomende voorwaarden tot toetreding van die commissie, was oorspronkelijk ook niet de bedoeling. Dat blijkt uit de houding van de voorzitter van de Raad van de Vlaamse Gemeenschapscommissie.

Op 28 januari 1997 ontving ik een brief van die voorzitter waarin werd bevestigd dat de zes raadsleden dienden aangeduid te worden met toepassing van artikel 10 van het reglement van orde van de Raad. Dat luidt als volgt : 'Alle door de Raad te verrichten benoemingen en voordrachten geschieden overeenkomstig de evenredige vertegenwoordiging van de erkende politieke fracties.' Op basis hiervan heeft mijn fractie recht op een commissielid. In die brief van 28 januari werd me gevraagd de naam van het lid mee te delen dat zitting zou hebben in die gemengde commissie.

Lootens-Stael

In die brief van de voorzitter van de Raad van de Vlaamse Gemeenschapscommissie was nergens sprake van bijkomende voorwaarden. In het reglement van de Raad van de VGC is er net zomin sprake van bijkomende voorwaarden voor de raadsleden inzake aanstelling in de commissies. In een parlementaire democratie zou het opleggen van bijkomende voorwaarden overigens totaal ongepast zijn : de verkozenen zijn de vertegenwoordigers van het soevereine volk en de uitoefening van hun mandaat kan niet aan beperkingen worden onderworpen. Dat is zeker het geval als het gaat om beperkingen van politieke of ideologische aard, zoals in dit geval.

Op 4 februari deelde ik namens mijn fractie schriftelijk mee dat ik in die gemengde commissie zou zetelen. Op 6 februari besliste een vergadering van het Uitgebreid Bureau van de Raad van de Vlaamse Gemeenschapscommissie plots om de aanwijzing van die zes raadsleden te verdagen. Er werd gezegd dat ook de raadsleden een verklaring tot toetreding van het handvest van rechten en plichten voor een vreedzame samenleving van de Brusselse bevolkingsgroepen moesten ondertekenen.

Op 11 februari 1997 ontving ik dan ook een brief waarin werd meegedeeld dat de ondertekening van dit handvest ineens wel een bindende voorwaarde was om in de commissie te mogen zetelen. Zoals ik daarnet al zei, is dit naar mijn gevoelen voor democratisch verkozen volksvertegenwoordigers totaal onaanvaardbaar, te meer omdat dit handvest een aantal ideologische uitspraken bevat.

Ik verwijs naar een uitspraak die ik onder geen beding onderschrijf : 'De commissie moet erop toezien dat bij het verstrekken van subsidies voorrang wordt verleend aan organisaties die zich inzetten voor de integratie van vreemde bevolkingsgroepen in onze samenleving'. Dat is een duidelijke politieke ideologische keuze die men als voorwaarde oplegt om te kunnen toetreden tot die commissie.

Ik deel die mening niet, dus het spreekt voor zich dat ik die niet kan onderschrijven. Als democratisch verkozen parlamentslid heb ik echter recht op een mandaat in die commissie. Op 28 februari van dit jaar hielden de zes voorgestelde commissieleden van de raad een voorbereidende werkvergadering, waarop ook ik was uitgenodigd. Uit de notulen van de vergadering blijkt dat ik daar aanwezig was.

Uit dit alles kan men dus impliciet afleiden dat ik recht heb op het lidmaatschap van deze commissie. Op 28 februari werd echter in de plenaire vergadering van de Raad van de Vlaamse Gemeenschapscommissie beslist om slechts vijf leden te benoemen. Over mijn benoeming werd met geen woord gerept. Daartegen heb ik uiteraard hevig geprotesteerd.

Mijns inziens is die Gemengde Commissie voor Overleg met de Bevolking van Buitenlandse Oorsprong op 28 februari niet rechtsgeldig samengesteld. De resolutie ter oprichting van die commissie vermeldt immers dat er zes raadsleden van de VGC in moeten vertegenwoordigd zijn, terwijl er maar vijf werden benoemd. Ook ik heb er recht op om in die commissie zitting te nemen.

Hiervoor beroep ik me zowel op het reglement van orde van de Raad van de VGC, als op het gelijkheidsbeginsel van de Grondwet, dat elke discriminatie op ideologische gronden verbiedt. Bovendien is het in strijd met de wet en de Grondwet dat aan verkozen mandatarissen wordt gevraagd politieke verklaringen te ondertekenen als voorwaarde voor toetreding tot een parlementaire commissie.

Het is dan ook duidelijk dat de beslissing om mij van deze commissie uit te sluiten, is genomen met miskennis van de normale democratische en parlementaire rechtsregels. Daarom heeft mijn advocaat, meester Verreycken, per brief van 12 maart 1997 aan uw voorgangster gevraagd deze beslissing van de Raad in eerste orde te schorsen en de Raad van de VGC dringend aan te raden mij vooralsnog onverwijld formeel te benoemen tot zesde lid van deze commissie. Indien hieraan geen gevolg werd gegeven, verzocht hij toenmalig minister Van Asbroeck de beslissing van 28 februari 1997 te vernietigen.

Jammer genoeg antwoordde uw voorgangster mij per brief van 30 april dat er een bevoegdheidsprobleem zou zijn. Ze zei dat de Vlaamse minister in de Brusselse regering enkel een algemeen-administratief toezicht uitoefent op de VGC. Voor dit specifieke probleem zou zij dus niet bevoegd zijn. Volgens minister van Asbroeck had dit probleem betrekking op de interne werking van de VGC. De Vlaamse Gemeenschap zou dus niet gemachtigd zijn om op te treden in het kader van het administratief toezicht.

Deze visie leek bevestigd te worden toen ik op 24 april in dit Vlaams Parlement een interpellatieverzoek indiende over dezelfde problematiek. Op basis van een nota van de juridische dienst van het

Lootens-Stael

Vlaams Parlement werd mijn interpellatieverzoek om gelijkaardige redenen afgewezen.

Deze interpretatie van de bevoegdheid inzake administratief toezicht bleek later echter de verkeerde te zijn. Op 6 juni diende ik namelijk bij de Raad van State een verzoekschrift in omtrent deze zaak. Eerste auditeur Van Noten stelde hierover op 28 juni een verslag op. Hij was van mening dat dit aspect wel degelijk onder het administratief toezicht van het Vlaams Parlement viel. Wettelijk gezien kon - en kan - de Vlaamse minister die de voogdij heeft over de VGC, deze beslissing zonder problemen schorsen of vernietigen.

Het is duidelijk dat de Raad van de VGC aanvankelijk gewoon het reglement heeft toegepast door het Vlaams Blok uit te nodigen om een kandidaat voor deze commissie naar voren te schuiven. Pas na enige tijd - ongetwijfeld onder politieke druk van een voormalig collegelid van de VGC, behorend tot een voormalige Vlaams-nationale partij - werden er plots politieke voorwaarden gekoppeld aan het toekennen van dit mandaat. Deze beslissing gaat in tegen alle democratische beginselen van een rechtsstaat, en is dan ook totaal onaanvaardbaar. Collega's, met deze interpellatie is voor de Vlaamse voogdij het ogenblik aangebroken om in deze zaak een duidelijk standpunt in te nemen.

Mevrouw de minister, welke maatregelen heeft voormalig minister Van Asbroeck terzake genomen? Welke maatregelen hebt u als voogdijminister voor de VGC al genomen? Welke maatregelen bent u van plan nog te nemen? Werd de gewraakte beslissing al geschorst of vernietigd? Zo niet, waarom niet? Werd de Raad van de VGC reeds aangemaand om mijn benoeming als zesde lid van de commissie te aanvaarden? Werd er reeds contact opgenomen met de voorzitter van de Raad van de VGC, de heer Garcia? Zo ja, wat werd er dan beslist? Overweegt u deze ondemocratische beslissing te vernietigen indien zou blijken dat de Raad van de VGC bij zijn besluit blijft om mij van deze commissie uit te sluiten?

De voorzitter : Minister Grouwels heeft het woord.

Minister Brigitte Grouwels : Mijnheer Lootens-Stael, in uw uiteenzetting voegt u wel een aantal elementen toe die niet in uw interpellatieverzoek vermeld stonden. Ik denk dan onder meer aan het advies van de Raad van State.

De heer Dominiek Lootens-Stael : Mevrouw de minister, ik heb dit interpellatieverzoek reeds enige tijd geleden ingediend. Gezien het bevoegdheidsprobleem, werd het toen niet ontvankelijk verklaard. Het verzoek in zijn oorspronkelijke vorm is pas onlangs opnieuw aanvaard. Ik stuurde de voorzitter van het parlement een begeleidende brief met als bijlage het advies van de heer Van Noten van de Raad van State. Dat advies heb ik inderdaad niet bij mijn interpellatieverzoek gevoegd, mijn excuses daarvoor. De eerste interpellatie dateert van vóór het advies.

Minister Brigitte Grouwels : U hebt een correct historisch overzicht gegeven van de hele zaak. De RVG heeft de Gemengde Commissie opgericht op 28 februari 1997. Omdat u zich niet aan het intern reglement wilde houden en het handvest niet wou ondertekenen, werd u niet toegelaten tot de Gemengde Commissie. Er ontstond dan een langdurige correspondentie tussen u en mijn voorganger met als tussenpersoon uw raadsman de heer Verreycken. U wilde de beslissing van de RVG laten schorsen.

Mevrouw Van Asbroeck heeft dat op zijn juridische grond onderzocht. Ze concludeerde dat de RVG net als andere assemblees haar interne werking volledig zelf kan bepalen. De interne werking van de RVG ressorteert niet onder het algemeen administratief toezicht zoals bepaald in het decreet van 5 juli 1989. Mevrouw Van Asbroeck heeft u dan ook laten weten dat ze in die materie niet kon optreden.

Het advies van de Raad van State zegt dat u de bevoegde minister of de regering hierover kunt interpelleren. Over de grond van de zaak spreekt de Raad van State zich echter niet uit. Ik heb de juridische diensten opnieuw geraadpleegd en ik herhaal dat ik geen administratief toezicht kan uitoefenen op de Vlaamse Gemeenschapscommissie. De RVG heeft het recht haar eigen werking te regelen. U moet zich bijgevolg richten tot het Bureau van de RVG. Ik kan die beslissing schorsen noch vernietigen. Ik respecteer de beslissing van mijn voorganger en zal in deze geen initiatieven nemen.

De heer Dominiek Lootens-Stael : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, ik heb de indruk dat u er zich makkelijk vanaf maakt. U zegt dat er een intern reglement is goedgekeurd en dat ik me daar niet aan wilde onderwerpen door het handvest niet te ondertekenen. Ik wil er voor alle duidelijkheid op wijzen dat er van dat fameuze handvest enkel sprake is in de toelichting bij de resolutie,

Lootens-Stael

niet in de resolutie zelf. Dat wijst er nogmaals op dat dit geen bindende voorwaarde voor toetreding kan zijn voor een verkozen raadslid.

Het is gemakkelijk te zeggen dat u niet bevoegd bent. Ik weet niet welke juridische diensten u hebt geraadpleegd. Ik meen te mogen aannemen dat de Raad van State een juridische dienst bij uitstek is. Ik hoop dat althans. Het oordeel van de Raad van State is duidelijk. U zegt trouwens zelf dat ik u mag interpellieren over deze aangelegenheid. Dat betekent dat u er ook voor bevoegd bent. De Raad van State zou nooit zeggen dat ik een minister mag interpellieren als hij niet bevoegd is. Ik betreur dus ten zeerste dat u de gemakkelijkste keuze maakt en de zwarte piet doorschuift.

Minister Brigitte Grouwels : Ik zou op die manier zelf in de problemen geraken. U mag mij interpellieren over de manier waarop ik toezicht uitoefen op de VGC. Dit toezicht is wettelijk omschreven en ik mag niet buiten die grenzen gaan.

Ik ben wel bevoegd voor het administratief toezicht op de VGC, maar niet in deze materie. Hier gaat het over de interne organisatie van de werking van de Raad van de Vlaamse Gemeenschapscommissie. Daarop kan geen administratief toezicht worden uitgeoefend. De Raad regelt haar werking autonoom. Ik probeer u hiermee duidelijk te maken dat u dit aanhangig moet maken bij het Bureau van de Raad van de VGC.

De heer Dominiek Lootens-Stael : De Raad heeft toen een besluit genomen. Er is over gestemd in de Raad van de Vlaamse Gemeenschapscommissie en ik meen dat u als voogdijminister toezicht uitoefent over de administratieve handelingen van de Vlaamse Gemeenschapscommissie.

Minister Brigitte Grouwels : Het advies van de Raad van State heb ik niet. Indien het zou inhouden wat u beweert, dan begrijp ik niet dat de Raad van State dat niet heeft doorgestuurd naar de RVG.

De heer Dominiek Lootens-Stael : Ik weet niet of de Raad van State dat heeft gedaan of niet. Daar heb ik geen zicht op; misschien is het wel gebeurd.

Minister Brigitte Grouwels : U hebt hier eigenlijk informatie verstrekt die niet in uw oorspronkelijke interpellatie stond, anders had ik mij daar nog nauwgezet over geïnformeerd. Volgens de juridische diensten van de Vlaamse Gemeenschap die ik

opnieuw heb geraadpleegd, kan ik niet tussenbeide komen in de interne werking van de RVG.

De heer Dominiek Lootens-Stael : De conclusie van de Raad van State is dat de Raad van de Vlaamse Gemeenschapscommissie een besluit heeft genomen door die commissie samen te stellen. Daarmee is een handeling gesteld die valt onder het administratief toezicht van de voogdijminister van de Vlaamse Regering. Dat is het besluit van de auditeur van de Raad van State. Ik zal u de tekst bezorgen. Nogmaals, ik betreur dat u de zaak op de gemakkelijkste manier behandelt.

Minister Brigitte Grouwels : Ik heb u een antwoord gegeven na raadpleging van juristen die onderlegd zijn in deze materie. Als u nieuwe gegevens of uitspraken hebt, dan ware het interessant geweest als u mij die had bezorgd.

De voorzitter : De heer Vandenbossche heeft het woord.

De heer Walter Vandenbossche : Ik wil nog één keer proberen enige juridische duidelijkheid te scheppen in deze aangelegenheid. Men moet hierbij het onderscheid maken tussen de formele en de materiële elementen van dit dossier. De formele elementen behoren in parlementaire termen tot de bevoegdheid van de Raad van de Vlaamse Gemeenschapscommissie. Maar dit is geen parlement. Over het eigenlijke parlement, met name de Brusselse Hoofdstedelijke Raad, hebt u geen bevoegdheid, mevrouw de minister. U hebt slechts bevoegdheid over de beslissingen van de uitvoerende macht.

Ik zal een voorbeeld geven. Ik heb ooit een voorstel tot instelling van de emblemen van de VGC ingediend. De toenmalige minister kon deze beslissing niet schorsen nadat we ze hadden goedgekeurd in de Raad van de Vlaamse Gemeenschapscommissie. Hij heeft ze slechts kunnen schorsen toen het college ze wou uitvoeren. Dit leidt duidelijk tot de conclusie dat u deze bevoegdheid enkel hebt als een beslissing van de Raad van de Vlaamse Gemeenschapscommissie wordt uitgevoerd.

De Raad van State zegt dat een minister geïnterpelleerd mag worden om het parlement te verduidelijken wat zijn of haar bevoegdheden zijn. Dat is het eenvoudige antwoord op die vraag.

De VGC is geen instelling onder curatele, maar een instelling waarvan de wettelijke en grondwettelijke bevoegdheden zijn vastgelegd in de Grondwet en de wetten van 1988 en 1989. Of de interpellant ver-

Vandenbossche

gist zich, of hij wil bewust verwarring creëren tussen de bevoegdheden van de Raad en van het college.

Nog één slotopmerking : deze commissie heeft een optie van samenlevingsopbouw, het Vlaams Blok daarentegen heeft een optie van samenlevingsafbouw.

De voorzitter : De heer Van Nieuwenhuysen heeft het woord.

De heer Luk Van Nieuwenhuysen : Mevrouw de minister, ik hoor hier dat de uitspraak van de Raad van State erop neerkomt dat de heer Lootens-Stael mag interpellieren over de bevoegdheden, maar niet over de zaak ten gronde. Ik raad de heer Vandenbossche aan om de uitspraak van de Raad van State grondig te lezen.

Ik wil vooral reageren op de uitspraak van de minister dat zij niet zou beschikken over de uitspraak van de Raad van State en bijgevolg de boot afhoudt. Dit verbaast mij : de uitspraak was gevoegd bij de jongste agenda van het Bureau, waar we beslist hebben die interpellatie door te verwijzen naar de commissie. Bij mijn weten was de regering op dat Bureau vertegenwoordigd. Hoe kunt u dan beweren niet over die uitspraak te beschikken ?

De voorzitter : Ik zou als voorzitter een kleine toelichting willen geven. Men heeft het hier voortdurend over een uitspraak. Er is echter nog geen uitspraak. Er is alleen een advies van een auditeur en een vordering. Dat betekent dat de uitspraak nog moet volgen. U kunt aan het Bureau niet vragen een uitslag mee te delen die er nog niet is. U beroept zich op een advies, maar ik weet niet of het Bureau verplicht is om een advies mee te delen. Dit argument kan op twee manieren worden toegepast. Men kan zeggen dat het maar om een advies gaat en dat de beslissing nog moet volgen. Men kan ook zeggen dat het Bureau dit had moeten meedelen. Ik mag niet namens het Bureau spreken. Ik kan alleen zeggen dat ik als voorzitter na lectuur ervan tot ontvankelijkheid heb besloten. Het is wel belangrijk dat iedereen goed begrijpt dat het hier niet om een beslissing gaat, maar om een advies.

Met redenen omklede motie

De voorzitter : Door de heren Lootens-Stael en Van Nieuwenhuysen werd tot besluit van deze interpellatie een met redenen omklede motie aan-

gekondigd. Ze moet uiterlijk 24 uur na de sluiting van de vergadering zijn ingediend.

Het parlement zal zich daarover tijdens een volgende plenaire vergadering uitspreken.

Het incident is gesloten.

Interpellatie van de heer Dominiek Lootens-Stael tot mevrouw Brigitte Grouwels, Vlaams minister van Brusselse Aangelegenheden en Gelijkekansenbeleid, over de wettelijkheid van het collegebesluit van de Vlaamse Gemeenschapscommissie nr. 97/114 van 30 april 1997 houdende uitvoering van verordening nr. 96/006 voor de erkenning en subsidiëring van jeugdverenigingen - Initiatieven werkend met kansarme jeugd

De voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van de heer Lootens-Stael tot mevrouw Grouwels, Vlaams minister van Brusselse Aangelegenheden en Gelijkekansenbeleid, over de wettelijkheid van het collegebesluit van de Vlaamse Gemeenschapscommissie nr. 97/114 van 30 april 1997 houdende uitvoering van verordening nr. 96/006 voor de erkenning en subsidiëring van jeugdverenigingen - Initiatieven werkend met kansarme jeugd.

De heer Lootens-Stael heeft het woord.

De heer Dominiek Lootens-Stael : In het Belgisch Staatsblad van 25 september 1997 is het Collegebesluit nr. 97/114 houdende de uitvoering van verordening nr. 96/006 voor de erkenning en subsidiëring van jeugdverenigingen - Initiatieven werkend met kansarme jeugd, van de Vlaamse Gemeenschapscommissie verschenen.

Bij lectuur van dit besluit blijkt dat dit een aantal onwettige bepalingen bevat. Sta mij toe er enkele te citeren. 'Artikel 4 : taal. Bij het als Nederlandstalig beschouwen van een initiatief werkend met kansarme jeugd, wordt onder meer rekening gehouden met de volgende criteria : a) alle geschreven communicatie van de vereniging moet eerst in het Nederlands gesteld worden; b) het Nederlands is de taal van alle bestuurlijke handelingen en de eerste taal bij onthaal en informatie van bezoekers; f) de begeleiding van de activiteiten kan in de taal van het doelpubliek verlopen.' Ik lees in artikel 14, dat nog altijd over de taal handelt : 'Reeds erkende en gesubsidieerde initiatieven werkend met kansarme jeugd krijgen maxi-

Lootens-Stael

mum drie jaar de tijd om zich aan de criteria op het gebied van taal aan te passen.'

Uit de bepaling dat voor de geschreven communicatie en voor het onthaal en de informatie van bezoekers het Nederlands als eerste taal moet worden gebruikt, kan impliciet worden afgeleid dat naast het Nederlands ook nog andere talen voor deze vormen van dienstverlening kunnen worden aangewend. Zo niet heeft het woord 'eerst' of 'eerste' geen enkele zin. Uit de formulering dat voor de begeleiding van de activiteiten van de WKJ's de taal van het doelpubliek kan worden gebruikt, kan eveneens worden afgeleid dat dit een andere taal dan het Nederlands kan en zal zijn. Tevens blijkt uit artikel 14 dat een aantal WKJ's tot nog toe minstens in een deel van hun interne en externe werking andere talen dan het Nederlands hebben gebruikt, en nog drie jaren de kans krijgen om dit verder te doen.

De wet van 16 juni 1989 houdende diverse institutionele hervormingen bepaalt in artikel 35 dat op de diensten van het College van de Vlaamse Gemeenschapscommissie dezelfde taalregeling van toepassing is als op de plaatselijke diensten van een gemeente zonder speciale taalregeling van het Nederlandse taalgebied. Bijgevolg gebruiken deze diensten, zowel voor de interne en externe werking van hun binnendiensten als van hun buitendiensten, uitsluitend het Nederlands.

Overeenkomstig artikel 1, paragraaf 1, punt 2, zijn de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken eveneens van toepassing op natuurlijke en rechtspersonen die concessiehouder zijn van een openbare dienst, of op natuurlijke en rechtspersonen die in het algemeen belang door de wet of de overheid met een taak zijn belast die de grenzen van een privébedrijf te boven gaat. Naar analogie met de vaste rechtspraak van de Vaste Commissie voor Taaltoezicht dienen WKJ's als dusdanig te worden beschouwd. Want in het kader van bovenvermeld besluit en de verordening van de Vlaamse Gemeenschapscommissie waarop dit steunt, worden zij erkend en gesubsidieerd door diezelfde Vlaamse Gemeenschapscommissie.

Daaruit volgt dat deze WKJ's voor hun interne en externe werking uitsluitend het Nederlands mogen gebruiken. Alle geschreven interne en externe communicatie van de vereniging mag uitsluitend in het Nederlands gebeuren. Het Nederlands dient tevens de taal te zijn van alle bestuurlijke handelin-

gen, en de enige taal bij onthaal en informatie van bezoekers. Ook de begeleiding van de activiteiten mag uitsluitend in het Nederlands gebeuren.

Bovendien moeten we eraan herinneren dat de taalwetgeving in bestuurszaken een wetgeving van openbare orde is. Dat betekent dat ze strikt dient te worden gehandhaafd door het bestuur; dat er een volstreekte nietigheid is van elke onregelmatige handeling en van alles wat daarop steunt; en dat besluiten die strijdig zijn met de bepalingen van de taalwetgeving niet toepasbaar zijn.

Ten slotte is het eveneens van belang dat de Grondwet bepaalt dat het taalgebruik enkel door een wet kan worden geregeld. Geen minister, en zeker geen collegelid, mag iets weglaten van de taalwetgeving of er iets aan toevoegen of veranderen.

De Vlaamse Gemeenschapscommissie kan geen besluiten treffen waarin de bepalingen van de taalwetgeving in bestuurszaken worden gewijzigd. In de hiervoor aangehaalde bepalingen is dat echter wel degelijk het geval. Uit dit alles volgt dat deze onderdelen van dit besluit nietig moeten worden verklaard. Bepalingen inzake het taalgebruik in besluiten van de Vlaamse Gemeenschapscommissie kunnen niet anders dan de taalwetgeving zoals ze nu bestaat overnemen, of anders gezegd : ze in feite herbevestigen.

Dit betekent dat in dit concrete geval van de WKJ's enkel kan worden bepaald dat de taal die wordt gebruikt in de binnen- en de buitendienst, uitsluitend het Nederlands mag zijn. In dit geval wordt de taalwetgeving in feite gewijzigd.

Graag had ik van de minister vernomen of zij of haar voorganger dit besluit - of minstens de onwettige onderdelen ervan - heeft geschorst en vervolgens vernietigd. Indien dit niet het geval is, overweegt ze dan om dat in het licht van voornoemde vaststellingen alsnog te doen ? Vast staat in elk geval dat deze onwettige bepalingen geen enkele uitwerking kunnen hebben. Want ze zijn in tegenpraak met een wet van openbare orde.

Tevens had ik graag vernomen wat de minister of haar voorganger heeft ondernomen om de collegeliden van de Vlaamse Gemeenschapscommissie erop te wijzen en ertoe te dwingen om de in het verleden onterecht uitbetaalde subsidies aan WKJ's die op taalgebied niet voldeden, terug te vorderen.

De voorzitter : De heer Vandebossche heeft het woord.

De heer Walter Vandebossche : Mijnheer de voorzitter, ik moet zeggen dat ik er nu helemaal niets meer van begrijp, maar dan ook helemaal niets meer. Eergisteren werd door dezelfde partij die nu de minister interpelleert, in een groot gedeelte van de brievenbussen in Brussel een perfect tweetalige folder gedeponereerd. Deze folder is op geen enkele wijze gericht op participatie van de Franstaligen naar een Vlaamse samenlevingsopbouw of naar een Vlaams aanbod, maar is er boudweg en uitsluitend op gericht om kiesvee te verzamelen over een aantal beginselen.

De Vlaamse Gemeenschapscommissie daarentegen gaat uit van het beginsel dat de Vlaamse Gemeenschap haar instellingen, welzijnszorg, onderwijs- en cultuurbeleid sterker moet onderbouwen en dynamiseren. Maar mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, we moeten er vooral naar streven dat de Vlaamse Gemeenschap erin slaagt haar grenzen te verleggen. Eén van de grote zorgen is niet meer om meer Vlamingen naar Brussel te krijgen, want daar bestaat geen plicht toe. Dit kan maar met een spontane overtuiging van mensen die liever in Brussel leven dan waar ze nu wonen, en hiertoe een engagement nemen. Een verhuisplicht is ondenkbaar. De Vlaamse Gemeenschap in de hoofdstad moet wel zijn grenzen verleggen en moet proberen om zoveel mogelijk stadsgenoten deelgenoot te laten worden in het Vlaamse aanbod.

De VGC zegt op uitermate voorzichtige wijze dat we heel duidelijk moeten zeggen dat we de Vlaamse Gemeenschap zijn en dat, als men ons aanbod aanvaardt, men participeert in een Vlaams model. Als dit wordt geponeerd, zegt men niets. Men zegt ook : laat ons in een aantal gevallen de taal als communicatiemiddel, als mogelijkheid om met elkaar te spreken, en niets meer dan dat, handig gebruiken en zo breed mogelijk opentrekken. Dat is ook mijn pleidooi : laat ons het element taal niet enggeestig maar breed benaderen. Waarom kan men niet eens een andere taal gebruiken om mensen finaal te overtuigen aan te sluiten bij de Vlaamse Gemeenschap en de Vlaamse cultuur, en op termijn een stukje Vlaamse identiteit te leren kennen en te verwerven ? In dat geval gaat men hier plots steigeren.

Wat is dit nu voor een verhaal ? Neem me niet kwalijk dat ik het politieke aspect benader, en dat ik het juridische aspect aan de minister overlaat. Mijnheer Lootens-Stael, wat is dit nu voor een ver-

haal dat u tot drie maal toe komt vertellen ? In uw vorige edities had u nog een andere Franstalige tekst dan de Vlaamse tekst. Wees dan toch consequent en laat deze politieke hypocrisie vallen. Ofwel moet u zeggen : de VGC gaat niet ver genoeg, want ze doet niet zoals het Vlaams Blok, met name een platvloerse tweetaligheid hanteren. De VGC hanteert in haar reglementen een duidelijk concept van verbreding en verlegging van haar grenzen om mensen tot de Vlaamse Gemeenschap te brengen en een stuk Vlaamse identiteit en Vlaamse aanhorigheid.

Mevrouw de minister, ik kijk uit naar uw antwoord. Ik kan vanuit mijn ervaring op het terrein alleen maar zeggen dat dit de juiste weg is. De VGC maakt mijns inziens een fout door de voetbalploeg van Belgen en Migranten van het Peterbos het recht op participatie in de VGC-competitie te ontzeggen, en ik interpelleer daarover in de VGC. Dit is de enggeestige Vlaamse Gemeenschap van Brussel.

Je moet verbreden en tegelijkertijd incentives geven om de mensen op een termijn van enkele jaren, naargelang de specificaties van de doelgroep, zich te laten inpassen in een Vlaams model. Ik denk dat we naar dit model moeten evolueren. Dit soort beleidsmaatregelen is daarop gericht, en staat ver van wat deze partij op dit ogenblik in Brussel aan het doen is. Dat hebben we allemaal al goed voorzien, vooral de Franstaligen. Dit is de juiste en enige weg waarbij de VGC een duidelijk, correct en politiek verantwoord antwoord kan bieden op de uitdagingen van de multiculturele samenleving, met de versteviging en de uitbouw van een Vlaamse identiteit en een Vlaamse onderbouw in Brussel.

De voorzitter : Mevrouw Verwimp heeft het woord.

Mevrouw Cecile Verwimp-Sillis : Ik sluit me aan bij de mening van de heer Vandebossche dat dit een typisch bekrompen reactie van het Vlaams Blok is. Ik zou aan de heren van het Vlaams Blok willen vragen voor welke jeugd de VGC in Brussel wel iets mag organiseren. Moet de doelgroep dan enkel en alleen bestaan uit Nederlandstalige chiro-meisjes en -jongens ? Dit is ongetwijfeld niet alleen een reactie op de Franstaligen, het is duidelijk een reactie op de jeugdwerkverenigingen die overwegend met migranten werken.

Daar ligt voor het Blok de moeilijkheid. Voor de migrantenjongeren is die werking zeer belangrijk. Het is evident dat ze gemakkelijk naar het Frans grijpen als lingua franca, als spreektaal. Dit betekent echter niet dat ze tot de Franstalige Gemeen-

Verwimp-Sillis

schap behoren. Ik heb reeds van collega's die in Brussel wonen vernomen dat ze zeer verdienstelijk werk doen voor kinderen die buiten deze verenigingen weinig gelegenheid hebben om zich te ontpennen en iets bij te leren. Ik wil er zelfs voor pleiten om dit uit te breiden. Op die manier maken de jongeren immers kennis met de Nederlandse taal en cultuur, zelfs wanneer ze onder elkaar Frans blijven spreken. Ik zou het dan ook ten zeerste betreuren indien men hier zou tegen ingaan.

Voor ik afsluit, wil ik nog even ingaan op de interpretatie die de heer Lootens-Stael geeft aan artikel 14. Daarin staat dat de reeds erkende, gesubsidieerde initiatieven die werken met kansarme jeugd, maximum drie jaar de tijd krijgen om zich aan de reeds opgesomde criteria op het gebied van taal aan te passen. Hij interpreteert dat alsof na drie jaar het Nederlands de enige taal is die zou mogen worden gebruikt. Ik interpreteer artikel 14 in die zin dat de eerste taal inderdaad Nederlands moet zijn, maar men moet de begeleiding van de activiteiten ook na drie jaar kunnen blijven doen in de taal van de doelgroep.

De voorzitter : Minister Grouwels heeft het woord.

Minister Brigitte Grouwels : Mijnheer de voorzitter, collega's, deze interpellatie heeft betrekking op een collegebesluit dat dateert van 30 april 1997 houdende de uitvoering van de verordening van de Vlaamse Gemeenschapscommissie, die werd goedgekeurd door de Raad van de VGC op 28 maart 1997. Dit gebeurde tijdens de ambtsperiode van mijn voorgangster, mevrouw Van Asbroeck.

Mijnheer Lootens-Stael, u betwist de wettelijkheid van dit uitvoeringsbesluit op dezelfde gronden als in eerdere betwistingen van de wettelijkheid van de verordening zelf. Als ik het goed begrijp, hebt u over deze laatste betwisting reeds vroeger geïnterpelleerd. Reeds op 8 april 1997 diende u via uw raadsman, de heer Rob Verreycken, bij mijn voorgangster een verzoek in om de VGC-verordening houdende de erkenning en de subsidiëring van lokale jeugdwerkverenigingen in eerste orde te schorsen en desnoods te vernietigen. Als motivatie voor dit verzoek voerde de heer Verreycken aan dat de verordening de bevoegdheidsregels van de Grondwet en die van de bijzondere wet op de Brusselse instellingen schond.

Mijnheer Lootens-Stael, ik heb bij de recente overname van het kabinet van voormalig minister Van Asbroeck de aangetekende brief van 8 april terug-

gevonden. Uw verzoek tot schorsing en vernietiging van de VGC-verordening houdende de erkenning en de subsidiëring van lokale jeugdwerkverenigingen werd door mijn voorgangster overgemaakt aan de administratie voor advies. De administratie heeft de voormalige minister geantwoord op 28 mei 1997. Ze stelde dat het verzoek tot schorsing en vernietiging ontvankelijk was maar niet gegrond. Dit advies was gebaseerd op een strikte interpretatie van de bestaande wet- en decreetgeving en op de toetsing van de algemene beleidsdoelstellingen van de Vlaamse overheid.

Dit is een belangrijk gegeven. Het verzoek werd door de juridische dienst ontvankelijk maar niet gegrond verklaard. Uit het interpellatieverzoek dat de heer Lootens-Stael op 25 september indiende, leid ik af dat voormalig minister Van Asbroeck hem niet op de hoogte heeft gebracht van de beslissing om, zich steunend op het advies van haar administratie, dit verzoek af te wijzen. Ze heeft in elk geval de bewuste verordening niet geschorst of vernietigd. Het is dan ook logisch dat mijn voorgangster dit evenmin heeft gedaan voor het door de heer Lootens-Stael betwiste uitvoeringsbesluit.

Ik heb trouwens geen aanwijzing dat de heer Lootens-Stael ooit bij mijn voorgangster een apart verzoek tot schorsing of vernietiging van dit uitvoeringsbesluit heeft ingediend. Mevrouw Van Asbroeck heeft het bewuste collegebesluit van 30 april 1997 niet geschorst of vernietigd. De termijn om dit te doen, namelijk veertig dagen na ontvangst door de Vlaamse regering van de beslissing over de VGC, is nu ruimschoots verstreken.

Ik ben me ervan bewust dat dit een zeer formeel antwoord is. Ik wil dan ook iets zeggen over de grond van de zaak. Ik wens me aan te sluiten bij wat de heer Vandenbossche en mevrouw Verwimp hier hebben gezegd. Waarmee zijn we eigenlijk bezig ? Niet alleen de VGC, maar ook de Vlaamse Gemeenschap wenst een duidelijk beleid te voeren voor Brussel dat de mensen bereikt en dat aan de Vlaamse Gemeenschap ook een gezicht geeft bij een nu nog Nederlandsonkundige bevolking. Het is dus verantwoord, zoals ik duidelijk heb uiteengezet in mijn beleidsbrief, dat we deze bevolking ook in andere talen benaderen. De basisidee moet blijven dat we ons als Vlaamse Gemeenschap profileren en dat het duidelijk moet zijn dat men te maken heeft met die gemeenschap.

Het aanleren van het Nederlands blijft daarin een zeer belangrijk instrument. In het besluit van de VGC staat eigenlijk niets anders. De mensen moeten de kans krijgen om beter met het Nederlands

Grouwels

vertrouwd te raken. Ik wijs er daarenboven nog op dat de verordening van de VGC duidelijk stelt dat het Nederlands hoe dan ook de basistaal is van al die initiatieven. Een Nederlandstalige die met deze initiatieven te maken heeft, moet in het Nederlands worden geholpen. Mijnheer Lootens-Stael, u trekt dat blijkbaar in twijfel. Het Nederlands zou volgens u niet de eerste taal zijn. Dat is een totaal verkeerde interpretatie. Ik heb ook de indruk dat u dit moedwillig doet.

Uiteraard is het Nederlands de voertaal. Er is echter ook een mogelijkheid om mensen naar Nederlandstalige instellingen leiden. Dit is niet verboden door Vlaamse decreten. Ik zou in dezelfde situatie geen ander beleid hebben gevoerd dan mijn voorgangster.

De heer Dominiek Lootens-Stael : Ik betreur dat de heer Vandenbossche ondertussen is weggevlucht. Ik wens eerst te antwoorden op een aantal politiek en intellectueel oneerlijke beschouwingen die hij daarnet heeft geponeerd. Hij verwijst naar de perfect tweetalige campagne van het Vlaams Blok in Brussel. Ik dank hem daarvoor. Het is sympathiek dat hij zegt dat we perfect tweetalig zijn.

Mevrouw Cecile Verwimp-Sillis : Hij heeft gezegd dat de campagne perfect tweetalig was.

De heer Dominiek Lootens-Stael : Hij had het over de tweetalige campagne. Wij hebben die opgesteld. Indien mevrouw Verwimp nog geen exemplaar heeft, wil ik er haar wel een overmaken. Ik stel vast dat de heer Vandenbossche de politieke en intellectuele oneerlijkheid opbrengt om de politieke campagne van een politieke partij te vergelijken met het functioneren van een openbaar bestuur en een openbare dienst. Ik dacht dat iedereen hier ondertussen had begrepen dat dit twee totaal verschillende dingen zijn. Ook de heer Vandenbossche, maar hij maakt moedwillig een vergelijking die niet opgaat. Ten tweede heeft hij de folder blijkbaar nog niet helemaal gelezen, want hij zegt dat er geen enkel Vlaams concept in is terug te vinden. Ik lees er bijvoorbeeld in dat wij aan de Nederlandstalige en Franstalige inwoners van Brussel duidelijk moeten maken dat kiezen voor Vlaanderen neerkomt op kiezen voor meer sociale zekerheid. Dat is toch een soort Vlaams concept. Ik haal er maar een voorbeeld uit, maar zo staan er verscheidene in. Ik betreur dat de heer Vandenbossche dat tweetalig pamflet nog niet volledig heeft gelezen.

Ik kom terug op de interpellatie, waarbij ik de maskers heb zien afvallen. De heer Vandenbossche pleit ervoor de grenzen te verleggen, mevrouw Verwimp wil onze faciliteiten openstellen en middelen voor de vreemdelingenbevolking vrijmaken, en minister Grouwels volgt de gedachtegang van beide sprekers. Niet de maskers van het Vlaams Blok vallen af, maar die van de traditionele partijen. Die zetten in het Brussels Gewest vaak een hoge borst op en leggen hoogdravende verklaringen af als het over de taalwetgeving gaat. Ik herinner me hoe de heer Vandenbossche niet eens zo lang geleden beloofde ongelukken te zullen begaan als op 15 november de zaak in verband met het taalhoffelijkheidsakkoord in het Brussels Gewest niet in orde zou komen. Als het echter over vreemdelingen gaat, mag de hele taalwetgeving onder de mat worden geveegd en kan ze worden vergeten. Dan moeten we plots faciliteiten invoeren en de taalwetgeving zoveel mogelijk overtreden om het de vreemdelingen gemakkelijk te maken in onze Vlaamse infrastructuur in Brussel. Maar als het over de Franstaligen en het FDF gaat, dan zetten we een hoge borst op. Ik betreur dat en concludeer dat in de traditionele partijen een inconsequentie heerst die aan het ongelooflijke grenst. Van Agalev had ik niet beter verwacht, maar de CVP zet in het Brussels Gewest een ander gezicht op dan hier. Ik zou dus durven spreken van een duidelijk voorbeeld van een januskop.

Ik zal even illustreren hoe ver uw beleid ten aanzien van de vreemdelingen gaat. Ik heb dit voorbeeld nog aangehaald in de Vlaamse Gemeenschapscommissie en het is illustratief en schokkend. Er zijn echter honderden voorbeelden op dat vlak. In het subsidiebeleid van de Vlaamse Gemeenschapscommissie blijven de eigen Vlaamse verenigingen en organisaties, waarvan er jammer genoeg niet zo veel meer zijn, in de kou staan, terwijl organisaties waarvan het aantal leden van vreemde oorsprong de 50 percent sterk overstijgt, in de watten worden gelegd. Ik geef het voorbeeld van de Ritterclub; en ik ben niet de enige die het aanhaalt. Gewezen Vlaams-nationalist en voormalig Brussels staatssecretaris Anciaux heeft al meer dan vijftien jaar geleden aan die Jetse voetbalclub, die nu als het ware in mijn tuin voetbalt, beloofd dat ze eigen terreinen zou krijgen. Die terreinen zouden ergens in de buurt van de VUB worden gesitueerd. Vandaag speelt die Vlaamse Ritterclub nog altijd op de terreinen van de gemeente Jette. Ze moet ze delen met anderen, wat niet in optimale omstandigheden kan gebeuren, ze moet ervoor betalen, enzovoort. Jette is dan misschien geen Vlaamshatende gemeente, maar ook niet altijd de meest vriendelijke ten aanzien van de Vlamingen.

Lootens-Stael

Intussen worden er voor FC Atlas en Blackstar Molenbeek, voetbalploegen waarin haast uitsluitend vreemdelingen spelen, wel onmiddellijk middelen vrijgemaakt en wordt er zelfs moord en brand geschreeuwd als deze clubs enigszins in de financiële problemen zitten. Ik heb de heer Anciaux daarover destijds al geïnterpelleerd. Vandaag hoor ik dat de ploeg Peterbos Anderlecht als volgende aan het rijtje moet worden toegevoegd. De heer Vandebossche vertelt er niet bij dat ze niet meer wordt gesubsidieerd door de Vlaamse Gemeenschapscommissie, omdat ze zich te buiten gaat aan gewelddaden in plaats van zich met sportieve activiteiten bezig te houden. Het is intellectueel oneerlijk dat dit er niet bij wordt verteld.

Tot daar, mevrouw de minister. Ik concludeer dat u de taalwetgeving, die een wetgeving van openbare orde is, mee onder de mat veegt omdat het hier gaat om vreemdelingen. Ik betreur dat. Als er zulk een beleid moet worden gevoerd door de Vlaamse regering, dan staan we er in Brussel niet goed voor.

De voorzitter : Minister Grouwels heeft het woord.

Minister Brigitte Grouwels : Ik wil hier nog kort op antwoorden, mijnheer Lootens-Stael. In uw pleidooien is negativisme traditioneel manifest aanwezig. U verwijt enerzijds de migranten dat ze zich niet integreren, en anderzijds ons dat we wegen zoeken om die mensen bij hun integratie te helpen.

De heer Dominiek Lootens-Stael : Maar u overtreedt manifest de wet.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Interpellatie van de heer Etienne Van Vaerenbergh tot de heer Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting, over de onderbouw van de provincie Vlaams-Brabant

De voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van de heer Van Vaerenbergh tot de heer Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting, over de onderbouw van de provincie Vlaams-Brabant.

De heer Van Vaerenbergh heeft het woord.

De heer Etienne Van Vaerenbergh : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, een paar jaar geleden werd een prachtig initiatief genomen toen de provincie Vlaams-Brabant werd opgericht. Sinds 1 januari 1995 is die nieuwe provincie een feit. Als Vlaams-Brabanders kunnen we ons alleen maar verheugen over het feit dat we nu een spreekbuis hebben. De toenmalige federale minister van Binnenlandse Zaken en huidig partijvoorzitter zei ooit : 'Vlaams-Brabant was geen gesprekspartner omdat het geen spreekbuis had om met de anderen te praten'.

Zoals elke nieuwe instelling moet de provincie Vlaams-Brabant zich bewijzen. Daartoe moet ze echter de mogelijkheden hebben. De gouverneur van de provincie, Lode De Witte, heeft op 30 september 1997 een toespraak gehouden bij de opening van het nieuwe zittingsjaar van de provincieraad. De titel van de toespraak luidde als volgt : 'Jong, maar niet halfwassen'.

In zijn toespraak stelt de heer De Witte dat we een jonge provincie zijn, maar niet halfwassen willen blijven. Hij deed een oproep om de mogelijkheid te krijgen om zoals de andere provincies initiatieven te nemen en om op die manier volwassen te worden. Hij heeft zich voornamelijk twee vragen gesteld. Hij vraagt zich af of de provincie Vlaams-Brabant ook in de concrete bestuurspraktijk altijd erkend wordt als een afzonderlijke provincie. Ten tweede vraagt hij zich af of Vlaams-Brabant beschouwd wordt als een volwaardige provincie.

Een voorbeeld dat hij aanhaalt, is het aantal ambtenaren waarmee de provincie moet worden gerund. In vergelijking met andere provincies begint Vlaams-Brabant aan de staart. Om goed te kunnen werken, moet er volgens hem een personeelsuitbreiding komen.

Ook worden vaak maatregelen, die gelden voor andere provincies, niet getroffen voor Vlaams-Brabant. Hij verwijst bijvoorbeeld naar het project Astrid. Voor iedere provincie zou een eigen entiteit worden opgericht, maar Vlaams-Brabant dreigde uit de boot te vallen. Dat is ondertussen opgelost, maar het blijft toch een voorbeeld. Dankzij het signaal van de gouverneur werd er plots aandacht geschonken aan het feit dat Vlaams-Brabant niet hetzelfde is als Brussel.

Zijn de vaststellingen van de gouverneur van Vlaams-Brabant terecht ? Welke maatregelen kan de Vlaamse regering nemen om deze euvels, die wijzen op een onderwaardering van Vlaams-Brabant, weg te werken ? Heeft het zin dat de Vlaamse

Van Vaerenbergh

regering een actieplan voor de Vlaamse rand rond Brussel op 26 juli 1996 goedkeurde, als niet de grondvoorwaarden zijn vervuld om dit actieplan verder uit te bouwen ?

In dat actieplan zegt de Vlaamse regering dat het moet worden uitgevoerd in samenwerking met de provincie Vlaams-Brabant. Maar aangezien de provinciale poot van Vlaams-Brabant niet volledig is uitgebouwd, is het duidelijk dat een stuk van dat actieplan niet goed kan worden uitgevoerd. Zal het toch worden uitgevoerd, rekening houdend met de wankele onderbouw van de provincie Vlaams-Brabant ?

Tot slot wil ik nog eens herhalen dat we erg gelukkig zijn met de provincie Vlaams-Brabant.

De voorzitter : Mevrouw Becq heeft het woord.

Mevrouw Sonja Becq : Ik wil kort aansluiten bij de heer Van Vaerenbergh. Inzake de welzijnsvoorzieningen in onze regio lopen onze meningen ongeveer parallel. Vlaams-Brabant bestaat uit het gedeelte Leuven en het arrondissement Halle-Vilvoorde.

Er waren in Brussel voorzieningen die ook volstonden voor het arrondissement Halle-Vilvoorde. Dat is nu niet meer het geval, hoewel sommige mensen omwille van de anonimiteit nog naar Brussel trekken voor de voorzieningen. In die zin vormt het dus een onderdeel van het pleidooi voor het behouden en versterken van de eigen identiteit van Vlaams-Brabant, evenwel zonder daarbij Brussel los te laten.

Dit is dan meteen een tweede aspect dat regelmatig aan de orde komt als het over Vlaams-Brabant en Brussel gaat. Ik heb het dan specifiek over de plaats van een aantal dienstverleningen van onze Vlaamse administratie. Ik verwijs hierbij naar de discussies over Kind en Gezin : moet die provinciale zetel worden verplaatst ? Ik verwijs eveneens naar het discours van de gouverneur over het Comité Bijzondere Jeugdzorg. Dat comité geldt zowel voor Brussel als voor Halle-Vilvoorde, en is momenteel in Brussel gevestigd. Ik ben het zeker niet met hem eens als hij de vraag stelt of dit alles wel in Brussel moet blijven. U weet hoe ons arrondissement eruit ziet : we liggen als een lange banaan rond Brussel. De toegankelijkheid van Brussel is en blijft zeer belangrijk : niet alleen vanuit het standpunt van de mobiliteit, maar ook vanuit de

zorg voor het instandhouden van de Vlaamse identiteit van Brussel.

Ik geef toe dat het een discours in twee richtingen is, maar dat geeft precies de complexiteit van dit dossier aan. We moeten hoe dan ook vanuit Vlaams-Brabant de Vlaamse identiteit van Brussel benadrukken. Daarom vraag ik dat die specificiteit ook door de Vlaamse regering zou worden ingebracht.

De voorzitter : Mevrouw Verwimp heeft het woord.

Mevrouw Cecile Verwimp-Sillis : Ik ben het volledig eens met de opmerkingen van mevrouw Becq. Ik wil nog eens in herinnering brengen dat we deze morgen een hoorzitting hadden met mensen uit het Nederlandstalige Brusselse werkveld. Ook zij hielden een warm pleidooi voor het bewaren van de nauwe samenwerking tussen Brussel en Vlaams-Brabant op een groot aantal domeinen. Vlaanderen mag Brussel niet loslaten. Woorden zijn niet voldoende : daden zijn noodzakelijk. We mogen de provincie Vlaams-Brabant niet op een dusdanige manier laten evolueren dat ze de Vlaamse instellingen uit Brussel weghaalt. Ook al zal het niet eenvoudig zijn, toch zullen we een evenwicht moeten vinden tussen de belangen van beide gebieden.

De voorzitter : Minister Peeters heeft het woord.

Minister Leo Peeters : Mijnheer de voorzitter, collega's, als start voor mijn uiteenzetting wil ik even gebruik maken van de titel van de rede van de gouverneur. Die titel is niet alleen goed gevonden; ze geeft ook aan waar we voor staan : 'Jong, maar niet halfwassen'. Jong zijn is natuurlijk een heel grote sterkte. Onze provincie Vlaams-Brabant bewijst dat ook. Het is een provincie die vrij goed functioneert. Ze is op een aantal domeinen actief bezig. Ze maakt goed gebruik van de dynamiek die eigen is aan de jeugd.

Niet halfwassen slaat uiteraard op het feit dat we met een heel specifieke structuur te maken hebben. De vroegere provincie Brabant omvatte het Brussels Gewest, een gedeelte van het Waals Gewest en een gedeelte van het Vlaams Gewest. De nieuwe provincie Vlaams-Brabant sleept dan ook een aantal zaken uit het verleden met zich mee. We stellen vast dat men voor sommige beleidsdomeinen niet dezelfde territoriale indeling heeft gevolgd als voor de provincie. Dit heeft uiteraard een aantal problemen tot gevolg. Daar verwijst trouwens ook de gouverneur naar.

Peeters

In zijn rede is de gouverneur zeer positief, maar zoals dat meestal het geval is, werden ook nu vooral de negatieve aspecten beklemtoond. Al het positieve wordt dan een beetje naar de achtergrond verwezen. De gouverneur heeft dus zeker geen klaagzang aangeheven. Hij heeft wel - mijns inziens zeer terecht - op een aantal pijnpunten gewezen. De beleidsverantwoordelijken zullen hier een aantal conclusies aan moeten verbinden. Het grote voordeel is dat we daarover kunnen debatteren en dat we daar als beleidswerkers aan kunnen werken.

Het uitgangspunt moet hoe dan ook blijven dat de provincie Vlaams-Brabant een volwaardige provincie moet zijn, evenwaardig aan alle andere provincies. Men mag geen onderscheid maken tussen de structuren van de verschillende provincies. Vlaams-Brabant moet dezelfde mogelijkheden krijgen als de andere provincies.

Er werden hier al tal van beleidsdomeinen geciteerd. Mevrouw Becq heeft verwezen naar de welzijnsorganisaties. Men moet daar inderdaad met een aantal specifieke factoren rekening houden. Ook een aantal andere beleidsdomeinen werden aangegeven, bijvoorbeeld mobiliteit. Dit zijn allemaal beleidsdomeinen waarvoor ik niet onmiddellijk bevoegd ben. Mede door het toezicht dat we kunnen uitoefenen, kan ik daar natuurlijk wel over meepraten.

Wat mijn bevoegdheden betreft, vind ik in de nieuwe provincie Vlaams-Brabant een zeer sterke factor terug. Als minister van Binnenlandse Aangelegenheden heb ik in Vlaams-Brabant ook te maken met de kwestie van de randgemeenten. De gouverneur van Vlaams-Brabant - en dat zult u niet tegenspreken denk ik - heeft de voorbije drie jaar een aanzienlijke rol gespeeld. Ik heb veel steun aan hem. Ik zou het toezicht op het terrein niet klaarspelen zonder hem. Binnen de oude structuur zou ik een heleboel zaken niet kunnen realiseren. Met het nieuwe Vlaams-Brabant kunnen we ons perfect organiseren. Alle Vlaams-Brabantse politieke verantwoordelijken denken in dezelfde richting.

Inzake de schorsingen treedt de gouverneur zeer kordaat op. We hoeven hem meestal niet uitdrukkelijk om een schorsing te vragen. Hij neemt zijn functie als commissaris van de Vlaamse regering op een degelijke manier waar. Ik kan me niet onmiddellijk uitspreken over de andere beleidsdomeinen.

De samenhang tussen Brussel en Vlaams-Brabant moet natuurlijk het richtsnoer blijven. Dit zal voor de Vlaams-Brabanders onder ons niet echt een probleem vormen. Wij denken permanent in die richting. Als we in Vlaams-Brabant iets ondernemen, houden we rekening met het mogelijke effect op Brussel en zeker op de Nederlandstaligen in Brussel. Deze opdracht voor de hele Vlaamse Gemeenschap is voor ons een traditie.

U hebt verwezen naar het actieplan Vlaamse rand rond Brussel, dat in juni 1996 werd goedgekeurd en momenteel in volle uitvoering is. Ik heb net de stand van zaken opgevraagd. De minister-president draagt de eindverantwoordelijkheid voor het plan, en ik weet niet welke afspraken hij heeft gemaakt. Mijns inziens zou een evaluatie nuttig zijn.

Ik zou ook graag een globaal overzicht hebben van de Vlaams-Brabantse maatregelen en initiatieven. Binnen het college van secretarissen-generaal bestaat een ambtelijke werkgroep waarin de diverse departementen vertegenwoordigd zijn. De werkgroep brengt stelselmatig de voorstellen en maatregelen samen en beschikt over een overzicht. Het actieplan Vlaamse rand is volgend jaar twee jaar jong. Dat lijkt me een goed moment om de verantwoordelijken samen te roepen en een overzicht en toelichting te vragen.

De voorzitter : We zullen daar bij de regeling van de werkzaamheden over spreken.

De heer Van Nieuwenhuysen heeft het woord.

De heer Luk Van Nieuwenhuysen : U sprak over een aantal nieuwe initiatieven, mijnheer de minister, waarvoor u de medewerking van de provincie Vlaams-Brabant nodig hebt. Ik neem aan dat u de omzendbrief voor de faciliteitengemeenten bedoelt. Staan er nog andere zaken op til ?

Ik wil nog even terugkomen op uw suggestie om het actieplan Vlaamse rand uitgebreid te bespreken. Ik heb in de loop van de zomer een dertigtal schriftelijke vragen gesteld. In september kwamen de antwoorden binnen. Ik had de indruk - maar misschien is dat intussen snel geëvolueerd - dat men nog niet echt ver stond met het plan. De zaken die al wel werden uitgevoerd, zullen weinig impact hebben op de situatie in Vlaams-Brabant. Ik ben zeker bereid om het actieplan hier te bespreken en evalueren.

De voorzitter : Minister Peeters heeft het woord.

Minister Leo Peeters : Wat dat laatste betreft, ben ik een andere mening toegedaan. Ik ben gerustgesteld door het ambtelijk overzicht. Op dit ogenblik zijn er een hele reeks maatregelen gepland of al in uitvoering. Op dat vlak is er geen enkel probleem. Ik zou ook niet suggereren daarover een gedachtewisseling te houden indien ik me erover schaamde.

U had het over initiatieven die ik heb aangekondigd. Het eerste initiatief heb ik een paar weken geleden bekendgemaakt. Het tweede initiatief behelsde een omzendbrief die alle gemeenten zouden ontvangen, maar die heel specifiek gericht zal zijn op de faciliteitengemeenten. We zullen hierin tot een aantal interpretaties overgaan. Deze brief zal voor 1 januari verschijnen.

De komende maanden volgen ongetwijfeld nog een aantal andere initiatieven, maar ik doe dit stapsgewijs. De nadruk ligt op de uitvoering in de praktijk en om daarop een degelijk toezicht te organiseren, zijn heel wat mensen nodig. Ik wil dit eerst goed uitwerken en niet verder springen dan ik kan. De Vlaamse regering zal echter een paar flinke stappen zetten. Daarvan kunt u alvast overtuigd zijn.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

[...]

– *De vergadering wordt gesloten om 16.40 uur.*
